

Regjeringen Retten til at benytte den. Paa den anden Side holder jeg med de ærede Medlemmer, som sige: Det Eine eller det Andet; vilde I have Dødsstraffen, saa overlad det ikke til Dommeren at vælge enten Dødsstraffen eller livsvarigt Fængsel, men hold fast paa Dødsstraffen, hvor den er, og hust paa, at Benaadningsretten er tilstede. Naar man arbejder paa, saa aabenbart, som det her skeer, og, som det ogsaa findes i Betænkningen, at lægge an paa at udelukke Benaadningsretten, saa troer jeg, man nærmest har havt for Die den Mængde af Forbrydelser, som angaae Eiendomsforhold, Eiendomsikkerheden, de Forbrydelser, som saagodt som ikke afhænge af menneskelige Lidensfaber eller eiendommelige Sindstemninger; men for alle de Arter Forbrydelser, hvor der kan være Tale om Dødsstraffens Anvendelse, er det efter min Overbeviisning en stor Mangel at overlade til Dommeren et vidt Spillerum i Straffens Bestemmelse. Jeg holder mig overbeviist om, at i de Tilfælde, hvor der ved disse Forbrydelser kan være Anledning til at fritage for Dødsstraf, der vil Benaadningsretten være paa sin Plads. Jeg skal henstille dette til de ærede Herrer, som navnlig vide Betsed om, hvorvidt den hele Mechanisme af denne Lov kan taale, at der i det Hele taget kan tages Hensyn hertil. Det er vanskeligt, begriber jeg, ved et Lovarbejde af denne Art, at foretage Rettelse paa et enkelt Sted; Bestemmelserne gribe saameget ind i hverandre, at man kan forstyrre noget meget Vigtigt ved at rette lidt. — Der er et lille, væsentligt Punkt, som jeg ved denne Leilighed skal tillæbe mig at bringe paa Bane, fordi der er flere, der troe, at det er en lidt utydelig Fremstilling, der findes i § 12; efter den Maade, hvorpaa denne Paragraph har udtrykt sig, kan den just ikke misforstaaes, men heller ikke let forstaaes. Det Utydelige findes der, hvor der er Tale om Forholdet mellem livsvarigt Strafarbejde og Livsstraf. Det forekommer mig, at dette kunde siges meget simple, saaledes: Livsstraffen regnes lige med 24 Aars, og livsvarigt Strafarbejde lige med 20 Aars Strafarbejde. Dette er vel Meningen, thi, detsom det ikke er Meningen, saa har jeg ikke forstaaet Paragraphen. Men er det

Meningen, saa troer jeg, at Paragraphen har udtrykt dette paa en noget indviklet Maade. — Ogsaa ved § 52 har jeg en mindre væsentlig Bemærkning at gjøre. I Slutningen af denne Paragraph staaer der: „Bliver Forbrydelsen ikke fuldbrydret, straffes han, som om han havde gjort sig skyldig i et Forsøg paa Forbrydelsen. En forholdsvis mildere Straf indtræder, naar det ikke er lykkes Anstifteren at bevæge den Anden til at beslutte Forbrydelsen“. Nu forekommer det mig, besynderligt, at det, at en Anden har Evne til at modstaae Forsørelsen, skal frigjøre Forsøreren. Imidlertid vil jeg ogsaa henstille dette til Overveielse, men det forekommer mig, som om min Gjerning, naar jeg vil forsøre, bliver den Samme og lige strafværdig, enten jeg har Evne til at forsøre eller ikke. Det, at jeg har et stort Forsørelses-Talent, bør ikke være Noget, som gjør mig mere strafværdig; det burde snarere fritage for Straf, eftersom dette viste, at det var en talentfuld Mand, som man maatte beholde i Samfundet.

Der er skeet en Forandring i Landsstinget, som jeg paa ingen Maade kan ansee for hensigtsmæssig; det er med Hensyn til nuværende 11te Capitel. Det 11te Capitel handler om Forbrydelser mod Kongen og Kongehuset saavel som imod de lovgivende Forsamlinger m. m., og begynder med: „Forsriber Nogen sig paa Kongens Person, ansees han, forsaavidt ikke Lovens almindelige Bestemmelser medføre høiere Straf, med Tugthuusarbejde.“ Man vil nu i Almindelighed mene, og saaledes var det oprindeligt, at Capitlet skulde begynde med, hvorledes den bliver straffet, som tragter Kongen efter Livet. Nu finder jeg, at dette er optaget i det 10de Capitel, men dermed har man til en vis Grad gjort Kongen blot til en Deel af Staten, og dette troer jeg ogsaa er den Grund, der i Landsstingets Betænkning er angiven derfor. Denne Plads er imidlertid ikke vel valgt, og jeg for min Part vil, hvis ingen Anden gjør det, stille et Endringsforslag, som ganske simpelt bringer denne Bestemmelse tilbage paa sit forrige Sted. Det seer nemlig underligt ud for os Bøgsfolk, naar vi læse dette Capitel igjennem, og saa komme til § 90, som siger: „Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at berøve Dronningen, Thron-